

HARLEQUIN®

006
MÄRTS

VALE PEIG, ÕIGE PRUUT

PATRICIA KAY

Ember

Patricia Kay
WRONG GROOM, RIGHT BRIDE
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anu Vane
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Patricia A. Kay
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E03220211
ISBN 978-9949-25-020-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Kallis lugeja!

Mul oli väga tore seda raamatut kirjutada. Chloe on raamatu esimestest lehekülgedest olnud üks minu lemmikangelannasid ja ma loodan, et ta on seda raamatu lõpuks ka teile. Olen püüdnud mõelda, miks ta mulle nii hinge puges, ja leidsin lõpuks, et põhjuseks on see, et olukorrast olenemata ei haletsenud ta end mitte kunagi. Aeg-ajalt võis ta küll veidi nutta või kurta (nagu me kõik, kas pole?), kuid ta suutis sellest, ükskõik mis see ka oli, alati väga kiiresti üle saada. Chloe elufilosoofiaks oli keskenduda tulevikule, mitte minevikule, mida enam muuta ei saa. Ta on tugev naisterahvas, kes töötab kõvasti, armastab oma perekonda, vastutab oma tegude eest ja suudab enda üle naerda, kui asjad liiga tõsiseks lähevad. Ja teate mis? Just sellistena kujutlen ma kõiki imetoremaid naisterahvaid, kes romaane armastavad lugeda. Aplodeerin teile kõigile!

Toredat lugemist!

Patricia Kay

*Pühendan selle raamatu Pat Rosenile –
kõigi suurepärase arvustuste eest,
kuid eelkõige sõpruse eest.*

Esimene peatükk

Naeratus näol, andis Chloe Patterson meigile viimast lihvi. Ta mõtles, et peaks end näpistama kontrollimaks, ega viimase kuue kuu jooksul juhtunu vaid unenägu pole. Kõigepealt kihlus Todd Hopewelli, ühe New Yorgi Rivertoni ihaldatuima poissmehega ja siis see imeline uudis, millele ta sel nädalal kinnituse oli saanud.

Aga kumbki neist polnud unenägu. Võrratu kahekarraadine sädelev kivi ta vasaku käe sõrmes oli kahtlemata tõeline. Naine silmitses hindava pilguga sõrmust, kui käe magamistoa aknast sisse tungivate hiliste pärastlõunaste päikesekiirte valgusse tõstis ja ümbruse helkleva kalliskivisäraga täitis.

Oh, ta oli nii põnevil ja õnnelik! Kõik läks nii hästi, nii uskumatult hästi. Tulevik näis nii helge. Edaspidi oli oodata vaid ülesmäge minekut. Mustad päevad jäid kõik kaugesse minevikku ega saanud teda enam kuidagi mõjutada.

Värisedes ootusärevusest, et peagi taas oma peigmeest näeb, piserdas Chloe endale kergelt peale oma lemmiklõhna ja sobras siis ehtekarbis, et leida lemmikkuldkõrvarõngad.

Naine mõtles taas kord, et peaaegu terve kuu on Toddist lahusolekuks liiga pikk aeg, eriti kui nende pulmapäevani on jäänud vähem kui kuus nädalat. Ta oli kindel, et ka mees on sama meelt. See, et Todd oli tundunud viimasel ajal pisut eemalolev ja polnud Californias olles talle eriti palju helistanud ega kirjutanud, ei tähendanud veel midagi.

Todd ei ole teda hüljanud. Tal on lihtsalt kiire. Chloe teadis, kui oluline see San Francisco tööülesanne mehele oli. Ning neile ja nende tulevikule. Mees oli selgitanud, et peab oma perekonnale midagi tõestama – et esimest korda usaldati talle suure potentsiaaliga äriprojekt, mis oli huvitav ja firmale väga oluline. Ning et mida intensiivsemalt ta töötab, seda rutem saab ta koju. Ja nüüd... vaid mõne minuti pärast on ta tagasi.

Tagasi minu juures.

Tagasi meie juures.

Chloe puudutas hellalt oma kõhtu, mis oli endiselt sale ja suutis veel varjata tema imelist saladust. Sellest oli muidugi vaid kuu aega möödas ja oli veel liiga vara, et midagi välja võinuks paista – Chloe arvas, et oli jäänud rasedaks ööl enne seda, kui Todd rannikule sõitis. Tegelikult polnud naine veel arsti juureski käinud, kuid oli teinud kaks kodust rasedustesti. Ja mõlemad olid andnud positiivse tulemuse.

Lisaks olid ta rinnad hellaks muutunud ja kord või kaks oli ta iiveldust tundnud. Ta oli kindlasti lapseootel. Viimased paar päeva – alates sellest, kui oli oma rasedusele kinnitust leidnud – oli ta isegi kartnud, et on *liiga* õnnelik. Kuigi oleks olnud raske mitte olla. Ta oli igatsenud last alates sellest, kui oli saanud piisavalt vanaks, et sellistele asjadele mõelda. Chloel oli aga endiselt raske uskuda, et kõik tema unelmad on varsti täitumas – et ta abiellub ja saab lapse, päris oma perekonna ja kodu.

Kas Todd rõõmustab lapse üle sama palju kui tema? Chloe lootis, et mees ei pea seda liiga rutakaks. Tema oli

ju lõppude lõpuks peaaegu kolmkümmend ja mees kolmkümmend kaks. Nad polnud enam lapsed. Muidugi ta rõõmustab.

Chloe mõtiskles huulde hammustades, mida Toddi ema rasedusest teada saades öelda võiks. Chloe õnnetunne kaahanes veidi, kui ta meenutas jahedalt elegantset Larissa Lenore Hopewelli ja seda hindavat pilku, millega naine teda mõõtis, nagu ei vastaks ta Hopewellide tasemele.

Miks Toddi ema teda nii väga heidutas? Millest see tulenes, et kõigest üks Larissa vähegi avameelsem kriitikanool muutis tööalaselt nii enesekindla ja juba alates kaheksateistkümnendast eluaastast – alates millest ta end suuremalt jaolt ise ülal pidas – iseseisva Chloe lalisevaks idioodiks?

„Ah, ära mõtle temale,“ pomises naine endale nina alla. Ometi ei suutnud Chloe unustada, et Todd polnud talle kunagi vastu vaielnud, kui ta oli avaldanud arvamust, et ta mehe emale ei meeldi. Samas ei vaielnud Todd kunagi vastu *millelegi*, mida ta ema ütles, kas polnud nii?

Chloe peletas selle ebalojaalsuse mõtte minema. Muidugi hoolis mees oma emast ja talle läks korda tema arvamus. See oli oluline, pidades silmas Toddi tulevikku – *nende* tuleviku –, mis oli tema perekonnaga nii tihedalt seotud. Asjad oleksid teisiti, kui nad juba abielus oleksid. Ta pidi mehega lihtsalt kannatlik olema.

Nii et Larissa Hopewelli arvamus oli tõepoolest oluline. Iga naine soovib tulevase ämma heakskiitu. Toddi emast saab ju ometi nende lapse vanaema – lapse ainus vanaema, kui võrd Chloe ema oli ammu elavate kirjast lahkunud. Veelgi

enam – see laps on *esimene* Hopewellide lapselaps, kuna kumbki Toddi vanematest vendadest polnud veel isaks saanud. Kindlasti... *kindlasti* tähendab see Larissale palju.

Chloe ohkas. Ta pidi lihtsalt rohkem pingutama, et Toddi ema poolehoidu võita. Vaevu oli ta selle mõtte peas välja jõudnud öelda, kui kõlas uksekell.

Chloe süda võpatas. *Todd!*

Magamistoast välja tuisates kiirustas ta trepist alla välisukse poole. Ta oleks äärepealt komistanud ja kukkunud seinale laotud kastide otsa, kuhu oli kavatsenud Toddi juurde kolimiseks oma asjad pakkida. „Todd!“ hõikas naine oma üürikorteriga välisust lahti lennutades.

Aga see polnud Todd.

Ukselävel seisis hoopis FedExi kuller. „Preili Patterson?“

„Jah.“

„Teile on saadetis. Palun kirjutage siia alla.“

Naine silmitses kättetoimetamiskviitungile alla kirjutades eelmisel päeval teele saadetud ümbriku.

„Aitäh!“ Mees naeratas põgusalt, ulatas naisele ümbriku ja kiirustas siis tagasi oma auto juurde.

Kulmu kortsutades tõmbas Chloe ukse aeglaselt kinni. Saatja aadressi järgi ümbrikul oli kiri Toddilt ja see oli saadetud San Franciscost. Mida see pidi tähendama? Oli ta ise kuupäevad segi ajanud? Kas midagi on juhtunud? Kas Todd ei tulegi täna koju?

Üha kasvava ärevusega rebis Chloe ümbriku servast lahti. Seal oli vaid üksainus paberileht. Juba enne selle välja võtmist hakkas Chloel süda rinnus taguma.

Kallis Chloe!

Ma tean, et see tuleb Sulle šokina. Abiellusin eile Meredithiga. Kui Sa selle kirja kätte saad, oleme juba Fidžile mesinädalatele sõitnud. Püüdsime nädalaid oma tunnete vastu sõdida, kuid sellest ei tulnud midagi välja. Loodan, et suudad mulle kunagi andestada. Jäta sõrmus endale. Võid selle maha müüa. Anna andeks.

Todd

Chloe jõllitas šokis ja hämmeldununa paberit, nagu võinuks piisavalt pikk ja süüvinud pilguga vahtimine seda kuidagigi arusaadavamaks muuta.

Abiellus! Meredithiga!

Chloe raputas pead. Ei. See ei saa tõsi olla. Meredith Belson oli Toddi assistent. Tema lapsepõlvesõber. Ta... ta oli Chloe vastu nii kena olnud. Ta oli soovitanud Chloel isegi eesseisvate pulmade piasjadega toimetulekuks pulmakorraldaja palgata. Chloe oli pidanud Meredithi oma sõbrannaks. Meredith oli tõtt-õelda viimane inimene, peale ta nõo ja ühtlasi parima sõbranna Molly, kellelt Chloe sellist reeturlikkust oleks osanud oodata.

Chloe läks värisedes trepi juurde ja istus maha. Kass Samson nihkus perenaise muret tajudes talle ligi ja hakkas näuguma.

Chloe jõllitas endiselt ilustamata sõnu. *Abiellusin eile Meredithiga.*

Kuidas Meredith võis?

Aga see polnud Meredithi süü, ega ju? Tema ju ei kinnitanud, et armastab mind. Tema ei palunud mind endale naiseks. Todd oli see, kes mu reetis.

Chloe oli täiesti tuim ja endiselt liiga vapustatud, et nutta. Todd. Todd ja kõik need helged tulevikuunelmad, mis mees tema ellu oli toonud, olid... läinud.

Abiellus.

Kellegi teisega.

Jäta sõrmus endale. Võid selle maha müüa.

Nende õelate sõnade kaja täitis Chloe silmad lõpuks pisaratega, kuid need polnud kurbusepisarad. Need olid vihapisarad. Kiskunud sõrmuse sõrmest, viskas naine selle vastu seina. Samson kargas ehmatusest püsti ja pages ookrivarvi karvakerana minema.

Plaatinasse vormitud veatu kalliskivi kukkus põrandale. See lebas seal sädeleva ja haletsusväärse meenutusena sellest, mida enam kunagi olema ei saa.

Mis ma peale hakkam?

Ja alles siis jõudis naisele kohale Toddi reeturlikkuse kõige tõsisem tagajärg.

Meie laps.

Oh, jumal küll. Kuidas ta küll lapse võis unustada? Lapse, kellest Toddil aimugi polnud.

Naine haaras kõhust kinni ja neelatas raskelt. Meeleheitlik lootusekiir voogas temast läbi. Kui Todd teaks, taipaks ta kindlasti, millise kohutava vea ta oli teinud. Mees tuleks tagasi tema juurde. Nende juurde. Ta peab sellest mehele rääkima. Kohe. Kuigi Todd oli kirjutanud, et nad on Meredithiga Fidžil mesinädalatel, tundis Chloe Toddi

piisavalt hästi teadmaks, et mees ei läheks kusagile oma BlackBerryta.

Saadan talle sõnumi.

Ometi mõistis ta trepist üles mobiili järele minnes, et Toddile sõnum saata oleks rumal tegu. Tahtis ta Toddi süütundest tagasi? Muidugi mitte. Ta tahtis, et mees teda armastaks! Chloe tahtis, et mees *tahaks* temaga koos olla. Mitte mingil juhul ei hakkaks ta mehelt midagi välja pressima või temas süütunnet tekitama.

Jälle vajus Chloe trepiastmele istuma. Seekord voolasid ta põski mööda südamevalupisarad.

Ta saab üksinda lapse.

Tegelikult ei tahtnud ta, et Todd *iiial* nende lapsest teada saaks. Kui tema nad hülgas, hülgavad nemad ka tema.

Sõltumata sellest, kui kalliks see tal läheb.